

Háry János és az időgép

Egy átlagos iskola utáni délután indult kis kalandunk. A fásasztó szerdai nap 7. órája után a gimi parkjába indultunk a lányokkal (Tündi, Niki és én, Evelin), hogy kipihenjük a tesióra fáradalmait. A suliból már mindenki hazament, csak mi hárman ücsörögtünk az udvaron, és élveztük október erőlködő napsugarainak melegét. Éppen az élet „nagy gondjait vitattuk meg” (kinek ki tetszik, miért kaptunk ennyi házit, már megint dogát írunk, XY ma nagyon cikin viselkedett a sulis menzáján...), mikor valaki megfogta hátulról a vállam. Ijedten néztem a hátra, majd barátnőimmal furcsa szemmel méregettük a férfit, aki segítségért fordult hozzánk.

- Jó napot kívánok a kisasszonyoknak! Elnézést kell kérnem azért, amiért megszakítom eme személyes diskurálgatást, de rendkívül nagyra értékelném, ha szerény személyük útbaigazítást tudna nyújtani, mivel úgy vélem, eltévedtem. Ama hírhős nevű Garay János méltóságos urat keresem – mondta.

- Szia! Ne haragudj, de te (ha jól értem) egy rég elhunyt szerzőt keresel... Nem tudom, mire készülsz, de ő nem Bogárdon van eltemetve, és szerintem, nem éri meg sírgyalázást elkövetni csak azért, mert „beszélni akarsz” szegénnyel – kerekedett el Tündi szeme.

- Elnézést kérek faragatlanságomért, még be sem mutatkoztam. Háry János becsületes nevem. Hadd meséljem el történetemet! – mondta János, aki levéve és hóna alá szorítva vitéz sisakját a kalózkokhoz hasonló módon fél lábát feltette a padra, majd fennhangon mesélni kezdett. – Életem során sok nagy csatát nyertem már meg, ám azzal a csúf Garay Jánossal már rég összerúgtam a port, s úgy látszik, nem hajlandó beismerni győzelmemet. Disputánk fő oka az vala, hogy János úr nem méltóztatik elhinni azt a sok vitéz cselekedetet, amit én véghezvittem. Elmeséltem neki, hogyan arattam győzelmet a „nagy és bölcs” Napóleon felett, hogyan nyertem el felesége kezét. Elbeszéltem neki padovai, tirolországi, mantovai és bécsi liezonomat, de a gaz áruló egy hazugságot kerekített ki hőscselekedeteimből! Azért építettem hát egy időgépet, hogy a lator nyomára bukkanjak és még idejében meg tudjam őt győzni cselekedeteim valóságáról – mesélte el történetét nagy vonalakban a „hős” Háry János.

A lányokkal csak tátott szájjal és csodálkozó szempárral mustrálgattuk a férfit, aki csendben várta, hogy mi lesz a reakciónk történetére. A kínos csendet végül Niki törte meg:

- Ezt most komolyan be kéne vennünk? Én nem most jöttem a hathúszas gyorsal, kérem. Már Garay Jánosnál és a hihetetlen történeteknél furcsa volt a dolog, mégis hogyan higgyem el egy időgép létezését?! Ember... Önnek nem az utcán lenne a helye...

- Kérem, hölgyem. Ne tessék már ilyenén módon sértegetni engem, mikor már így is szembenéztem ma a halállal! Isten a tanúm rá, hogy ma megláttam a fényt az alagút végén! – hadarta az úr.

- Hogy érti ezt? Milyen alagútról és fényről beszél? – értetlenkedtem.

- E napon igénybe vettem az általam feltalált masinát, az időgépet. Ez a szerkentyű egy olyan helyen tett ki, ahol mindenféle furcsa, mozgó vasállat száguldozott körülöttem hihetetlen sebességgel. Mindegyiküknek gonosan világító, fényes szempárja volt, és patáik helyén fekete, gömbölyű kerekek valának. Mihelyt egy a közelemben ért volna, egy asszony hirtelen elkurjantotta magát és azt mondta volt: „Vigyázzon! Az a korcsi rögvest elgázolja!” A szörnyeteg pedig csikorogva nekirontott egy másiknak és veszekedni kezdtek. Mindkettő állatnak felrepedt a hasa, és kiszállt belőlük egy-egy embőr, akik (ahelyett, hogy hálálkodtak volna azért, mert kiszabadítottam őket a rohanó szörnyetegek gyomrából) folyton arról beszéltek, hogy mennyibe fog ez kerülni nekik!

- KORCSI? Uram, szerintem ön kocsit akart mondani, és iszonyat nagy mázlija volt, hogy nem gázolták halálra, ha valóban az történt, amit mondott... - hitetlenkedtem, Tündi és Niki pedig teljesen kikészültek a férfi történetétől, mindkettejükből kitört a nevetés.

- No, no, no! Hölgyem! Elfelejteti, hogy ön Hány Jánossal beszél! Nem kellett engem féltetni azoktól a „kocsiktól,” fél kézzel arrébb dobtam azt a két sebesült vadat, így a többi fenevad nyugodtan folytathatta útját!

- Minden bizonnyal – nevetett fel Tündi hitetlenül.

- Jó. Tudja mit? – kérdezte Niki – Van egy ajánlatom. Mi segítünk önnek megtalálni azt a „csodálatos” időgépet, ön pedig szépen hazautazik. Mint a filmben ET. Tudja... Szóval. Melyik utcában „parkolta le” a masinát? Megkeresem a telefonom GPS-én...

Szegény Hány János csak nézett, mint borjú az új kapura és furcsán méregetett bennünket, 21. századi lányokat, közben ezt mondta:

- Ez a hely annyira különbözik saját szülőföldemtől, hogy én már nem akarok mást, csak hazajutni a családomhoz, a barátomhoz, a bécsi királyhoz és drága feleségemhez, a francia királykisasszonyhoz! Kérem a kisasszonyoktól, juttassanak haza, itt nem találtam meg azt, kit kerestem – kérlelt minket Hány.

- Jó. Akkor, mondja már meg, legyen szíves... családtagjainak milyen elérhetőségei vannak? Tudja fejből a mobil- vagy a vezetékes számukat? Facebook, Myspace, Iwiw, Twitter regisztrációja van valamelyiküknek? Hátha utolérjük őket chaten... - kezdtem a tervszöveget.

- Jaaa... Ez jó ötlet! – tette hozzá Tündi – Én meg majd kipoztolom az üzenőfalra Hány János eltűnését. Esetleg körlevélben is elküldhetjük a többieknek, hogy: „Elkeseredett, hazug ember keresi szeretteit, családját! Jelentkezni a 07-32-456-544-65 számon lehet!” – nevetett fel. Szegény Hány János hirtelen előrántotta ruhája zsebéből zsebóráját és félbeszakította viháncolásunkat:

- Kisasszonyok! Ez nem tréfadolog! Ketyeg az idő, nemsokára el is fogy, hiszen ha nem találom meg este 6 óráig az időgépem, ebben a században ragadok életem végéig! Nagyon szépen kérem önöket, szánjanak meg s segítsenek rajtam, vagy ha nem tudnak, ne tartsanak fel ily méltatlan magatartással! – fordította komolyra a szót János.

- Jó. Hát, ha komoly az ügy, elviszem önt egy helyre, ahol egész biztosan megmondják majd önnek, hol találja meg az időgépet! – mondta Niki és felpattant a padról. Tündi és én hitetlenkedve fordultunk felé, és egyszerűen nem akartuk elhinni, hogy tényleg segíteni akar egy olyan embernek, akivel most találkozott először, hazug, ráadásul még bolond is. Értetlenkedve feltápászkodtunk a padról és követtük Nikit, aki Hányt húzta maga után kezénél fogva.

- Itt is vagyunk! – jelentette ki ünnepélyesen Niki.

- Ez most komoly? – fakadt ki magából Tündi – Niki, ne már! Komolyan elrángattad szegényt az ócskavasáruhoz?!

- Nézd – kezdte el – ,ha ettől ő jobban érzi magát, kutakodjon kedvére az időgépnek való ócskaságok között, hátha talál valami hasznosat! Ha már Garayt nem találta meg... - kuncogott.

- Értem én, Niki, de ez... - kezdte el mondanivalóját Tündi, de János „HEURÉKA!” felkiáltása félbeszakította beszélgetésüket.

- Mit talált? Kincset? – kérdeztem.

- Nem! Az időgépet! – mondta sajtó fejét tapogatva és egy játékkonzolt szorongatott a kezében.- Nem gondolhatja komolyan, hogy ezzel hazajut – kerekedett el a szemem.

- Márpedig úgy vélem, hogy igen – szögezte le a vitéz, és így folytatta – Nagyon szépen köszönöm a kisasszonyoknak, hogy egész eddig támogattak és mellettem álltak, kisegítettek bajomból. Ha esetleg a 19. század felé járnak, kérem, ugorjanak be hozzám! Szívélyes fogadtatásban lesz részük! – mondta boldogan, mi pedig fel sem fogva, amit

mondott, integettünk neki a „na végre, hogy megszabadulunk ettől a bolondtól” mosollyal az arcunkon. Ekkor a vitéz megnyomott egy gombot, és kámforrá vált. Mi csak pislogtunk és sikítva elrohantunk a helyről, egyikőnk sem értette, hogy hova tűnt János.

- Úristen! Mikor ugrik elő valaki a bokor mögül és ordítja el magát, hogy: „Ez itt a kész átverés show!”? – hüledezett Niki.

- Ez nem lehet komoly... biztosan valami trükk volt. Annyit hazudozott ma már! Miért hinnénk el neki pont egy ilyen trükköt? – forgatta a szemét Tündi, aki átgondolva a történeteket lelassított.

- Helyes... van benne valami, de azért meg kell hagyni. Nagyon bizarr szitu volt! – mondtam, azonban ekkor már visszaért mindegyikőnk a sulihoz.

Mindhárman odasétáltunk ahhoz a padhoz, amelyen egy fél órával ezelőtt még kalózosdit játszott vitézünk, felvettük táskáinkat és még egyszer átbeszélve a történeteket, az esetleges magyarázatát János hirtelen eltűnésének, elköszöntünk egymástól, és megegyeztünk abban, hogy erről az esetről senkinek sem fogunk szólni egyetlen szót sem. Attól féltünk, hogy diliházba utalnának minket hihetetlen történetünk hallatán. Ebben kiegyezve váltunk el egymástól, de le merem fogadni, hogy mind a hárman egy álmatlan éjszakát töltöttünk el aznap este.